

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 306/2010-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 8. decembra 2010 v senáte zloženom z predsedu Milana Lalíka a zo sudcov Petra Brňáka a Marianny Mochnáčovej prerokoval sťažnosť R. G., H., zastúpeného advokátom JUDr. R. F., Advokátska kancelária, B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 12 ods. 1 a 2 v spojitosti s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sdo 48/2007 z 22. októbra 2008, a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo R. G. na ochranu pred diskrimináciou podľa čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojitosti so základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sdo 48/2007 z 22. októbra 2008 p o r u š e n é b o l o .
2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sdo 48/2007 z 22. októbra 2008 z r u š u j e a v e c v r a c i a Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky Slovenskej republiky je p o v i n n ý uhradiť R. G. trovy konania v sume 368,55 € (slovom tristošesťdesiatosem eur päťdesiatpäť centov) na účet jeho právneho zástupcu advokáta JUDr. R. F. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti R. G. n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) uznesením č. k. I. ÚS 306/2010-18 zo 7. septembra 2010 prijal na ďalšie konanie sťažnosť R. G. (ďalej len „sťažovateľ“) v časti namietaného porušenia základného práva na ochranu pred diskrimináciou podľa čl. 12 ods. 1 a 2 v spojitosti so základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Sdo 48/2007 z 22. októbra 2008 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“).

2. Predmetom konania pred všeobecnými súdmi bolo preskúmanie rozhodnutia S., B. (ďalej len „S.“), sp. zn. 4306167330 z 12. mája 2003 vo veci priznania starobného dôchodku sťažovateľa. S. označeným rozhodnutím priznala sťažovateľovi podľa § 21 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení zákona č. 107/1999 Z. z. (ďalej len „zákon o sociálnom zabezpečení“) starobný dôchodok po započítaní doby zamestnania od 8. augusta 1994 do 30. júna 2001 v zamestnaní III. pracovnej kategórie vo výške 6 734 Sk mesačne s účinnosťou od 16. júna 2003.

3. Sťažovateľ považoval postup a rozhodnutie S. za nezákonné a v žalobnom návrhu na preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu poukazoval na to, že v rozhodnej dobe pre

priznanie a určenie výšky starobného dôchodku vykonával prácu, ktorá bola zaradená v II. pracovnej kategórii podľa rezortných zoznamov, a z toho dôvodu mu prináleží zvýhodnená výška starobného dôchodku podľa § 22 ods. 2 zákona o sociálnom zabezpečení.

4. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd prvého stupňa rozsudkom sp. zn. 21 Sd 499/2004 z 12. októbra 2005 žalobe sťažovateľa vyhovel. V odvolacom konaní však najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 6 So 3/2006 z 19. apríla 2007 zmenil rozsudok prvostupňového súdu tak, že rozhodnutie S. potvrdil. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktoré najvyšší súd napadnutým rozsudkom zamietol.

5. Najvyšší súd napadnutý rozsudok odôvodnil s poukazom na § 16 zákona o sociálnom zabezpečení, podľa ktorého ako zamestnanie zaradené do I. (II.) pracovnej kategórie sa hodnotí do 31. decembra 1999 aj zamestnanie vykonávané v obchodných spoločnostiach, ktoré vznikli zo štátnych podnikov. Podmienkou takého hodnotenia zamestnania je, že štátny podnik používal rezortný zoznam zamestnaní zaradených do I. a II. pracovnej kategórie ministerstva alebo iného ústredného orgánu štátnej správy, do ktorého pôsobnosti patril.

6. V odôvodnení rozsudku najvyšší súd ďalej uviedol: *„Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že navrhovateľ v rozhodnom období pracoval ako robotník v úpravni rúd v obchodnej spoločnosti S. s r.o. v H.. Podľa obsahu vyjadrenia tejto spoločnosti z 21. mája 2003 nevznikla zo štátneho podniku, ani časť majetku spoločnosti nepatrí štátu ani Fondu národného majetku, spoločnosť však podnikala v prenajatých priestoroch R., š.p. B.*

Práca, ktorú navrhovateľ vykonával v uvedenej spoločnosti teda nebola vykonávaná v obchodnej spoločnosti, ktorá vznikla zo štátneho podniku a preto nemohla byť hodnotená vo zvýhodnenej kategórii. Jej hodnotenie vo zvýhodnenej kategórii by preto nezodpovedalo zneniu § 16 zákona o sociálnom zabezpečení. Napriek skutočnosti, že navrhovateľ vykonával aj v spoločnosti S., spol. s r.o. H. prácu, ktorá bola zaradená v II. pracovnej kategórii v š.p. R. B. závod H., a na ktorú sa vzťahoval zoznam uvedený v prílohe č. 1 nariadenia vlády č. 117/1988 Zb., nemá nárok, aby mu táto doba zamestnania od 8. augusta

1994 do 30. júna 2001 bola pre účely sociálneho zabezpečenia započítaná v II. pracovnej kategórii, lebo ju nevykonával v obchodnej spoločnosti, ktorá vznikla so štátneho podniku.

Dôchodok navrhovateľa preto bol správne vymeraný z III. pracovnej kategórie...“

7. Sťažovateľ vytýka rozsudku najvyššieho súdu ústavne nekonformnú interpretáciu ustanovenia § 16 zákona o sociálnom zabezpečení. Zdôrazňuje, že pôvodne vykonával prácu pre štátny podnik R., po vzniku obchodnej spoločnosti S., spol. s r. o., táto spoločnosť prenajala priestory, kde vykonával činnosť štátny podnik, a prevzala aj jeho zamestnancov. Sťažovateľ tak naďalej vykonával ten istý druh práce na tom istom pracovisku. Podľa jeho názoru na zaradenie do určitej pracovnej kategórie rozhodnej pre výpočet starobného dôchodku nemôže byť jediným legitímnym a primeraným diferenciačným kritériom to, či zamestnávateľ vznikol, alebo nevznikol zo štátneho podniku. Rozhodné musí byť pracovné zaradenie zamestnanca, druh práce a podmienky jej vykonávania.

8. Sťažovateľ dodáva, že v predmetnej veci je možný aj taký výklad, ktorý vedie k záveru, že zamestnávateľ sťažovateľa vznikol zo štátneho podniku. Poukazuje pritom na to, že obchodnú spoločnosť založili odborne úzko špecializovaní zamestnanci, ktorí si závod od štátneho podniku prenajali vrátane prevzatia zamestnancov. Pokračovali v prevádzke banského závodu, teda prevádzkovali tie isté pracoviská, tie isté stroje a technológie, zamestnanci chodili na to isté pracovisko a vykonávali tú istú prácu. Najvyšší súd si však takúto argumentáciu neosvojil.

9. Na základe uvedeného sťažovateľ uvádza, že najvyšší súd sa v dovolacom konaní priklonil k ústavne nesúladnému výkladu, ktorého dôsledkom je jeho diskriminácia a upretie mu práva na rovnaké hmotné zabezpečenie v starobe, aké je poskytované iným zamestnancom, ktorí vykonávali prácu rovnako dlho a za rovnakých podmienok.

10. V petite sťažnosti sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených základných práv rozsudkom najvyššieho súdu s tým, aby bol napadnutý rozsudok najvyššieho súdu zrušený a vec bola vrátená na nové konanie

a rozhodnutie. Sťažovateľ zároveň žiadal priznať primerané zadost'učinenie vo výške 6 000 € a náhradu trov konania.

11. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci 7. septembra 2009 vyjadril najvyšší súd v zastúpení podpredsedníčky, ktorá k sťažnosti okrem iného uviedla: „*Predovšetkým treba zdôrazniť, že navrhovateľ nesprávne zamieňa posudzovanie splnenia zákonom určených podmienok nároku na dávku sociálneho zabezpečenia s posúdením ústavnosti zákona o sociálnom zabezpečení a s potrebou jeho prípadnej zmeny. Súd v konaní o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu o nároku navrhovateľa na výšku starobného dôchodku a aj odporkyňa pri posudzovaní splnenia základných zákonom určených podmienok vzniku nároku na túto dávku nemohli vykladať ustanovenia o zaradení zamestnaní do zvýhodnenej pracovnej kategórie nad rámec zákona Do zvýhodnených zamestnaní možno v súčasnosti, a aj minulosti to bolo rovnako, zaradiť len tie zamestnania, ktoré sú uvedené v príslušných rezortných zoznamoch. V súčasnosti len tie zamestnania, ktoré vykonávali zamestnanci súkromných spoločností, vzniknutých z takých štátnych podnikov, ktoré používali rezortný zoznam zamestnaní, zaradených do I. alebo II. pracovnej kategórie ministerstva alebo ústredného orgánu štátnej správy, do ktorého pôsobnosti patril majú zachované výhody, ktoré im vyplývali z pôvodných rezortných zoznamov.*

Navrhovateľ však pracoval v organizácii S. spol. s r.o. v H., ktorá nevznikla zo štátneho podniku a ani časť spoločnosti nepatrí štátu ani Fondu národného majetku, nemožno výkon jeho zamestnania hodnotiť vo zvýhodnenej pracovnej kategórii, aj keď vykonával práce rovnakého druhu, ako tie, ktoré vykonával v š.p. R., B.. Zmenu zaradenia navrhovateľa do zvýhodnenej pracovnej kategórie možno dosiahnuť len zmenou právneho stavu. Takúto právomoc však súd vo svojej rozhodovacej činnosti nemá.“

Z týchto dôvodov považovala podpredsedníčka najvyššieho súdu sťažnosť sťažovateľa za neopodstatnenú.

12. Sťažovateľ vo svojom vyjadrení z 24. septembra 2009 k stanovisku najvyššieho súdu zotrval na svojej argumentácii uvedenej v sťažnosti a uviedol, že právnou podstatou sťažnosti nie je posúdenie ústavnosti platnej právnej úpravy, ale ústavne nekonformná aplikácia zákona, keď najvyšší súd sa priklonil k reštriktívnemu gramatickému výkladu

jedného izolovaného zákona a nezohľadnil účel zákona ani historické súvislosti jeho vzniku a postupných novelizácií.

Bližšie sa vyjadril aj k otázke výkladu, kedy možno považovať súkromnú spoločnosť za vzniknutú zo štátneho podniku. Sťažovateľ k tomu uviedol: „*Táto formulácia je veľmi nepresná, lebo de iure žiadna súkromná spoločnosť nevzniká zo štátneho podniku. Určitým právnym postupom môže byť súkromná spoločnosť právnym nástupcom štátneho podniku. Zrejme toto právne nástupníctvo považovali všeobecné sudy pri reštriktívnom výklade za vznik zo štátneho podniku. De facto však zo štátneho podniku vzniká súkromná spoločnosť aj v prípade, ak bez právneho nástupníctva prevezme majetkovú a personálnu podstatu zo štátneho podniku. Toto je práve náš prípad, keď samostatne založená súkromná spoločnosť prevzala od existujúceho štátneho podniku, ktorý aj potom zostal existovať, časť jeho majetkovej a personálnej podstaty. Súkromná spoločnosť prevzala celú fungujúcu prevádzku s budovami, technológiou, zamestnancami a naďalej ju prevádzkovala na vlastné riziko. ... V uvedených súvislostiach je potom zmysluplné a logické dospieť k názoru, že z hľadiska zamestnancov pracujúcich najprv v štátnom podniku a následne v súkromnej spoločnosti, táto spoločnosť vznikla zo štátneho podniku. Osobitne významné je to z hľadiska sociálneho zabezpečenia týchto zamestnancov.*“

13. V súlade so súhlasom účastníkov konania ústavný súd podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

14. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

15. Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Podľa čl. 12 ods. 2 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvýhodňovať alebo znevýhodňovať.

16. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

17. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu základným cieľom čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy je ochrana osôb (právnických a fyzických) proti diskriminácii zo strany orgánov verejnej moci (PL. ÚS 8/04). Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zaručuje, že každý má právo na to, aby sa v jeho veci v konaní pred všeobecnými súdmi rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci (IV. ÚS 77/02, III. ÚS 63/06).

18. Z pohľadu ústavnoprávneho treba určiť povahu prípadov, v ktorých nesprávna aplikácia jednoduchého práva všeobecným súdom má za následok porušenie označených základných práv a slobôd. V konaní o ústavnej sťažnosti možno za také považovať prípady, v ktorých nesprávna aplikácia jednoduchého práva je spätá s konkurenciou noriem tohto práva, prípadne konkurenciou interpretačných alternatív, v ktorých sa odráža kolízia ústavných princípov, a naostatok za také možno považovať prípady svojoľnej aplikácie jednoduchého práva.

19. Ústavný súd k tomu konštatuje, že orgánom verejnej moci a predovšetkým všeobecným súdom nemožno tolerovať pri interpretácii zákonných ustanovení prílišný

formalistický postup, ktorý vedie k zjavnej nespravodlivosti. Všeobecný súd nie je absolútne viazaný doslovným znením zákona, ale môže a musí sa od neho odchyliť, pokiaľ to vyžaduje účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť alebo niektorý z ústavnoprávných princípov. Pri výklade a aplikácii právnych predpisov teda nemožno opomínať ich účel a zmysel, ktorý nie je vyjadrený len v slovách a vetách toho–ktorého zákonného predpisu, ale i v základných princípoch právneho štátu.

20. Pri preskúmaní skutkového stavu, predložených listinných dôkazov, vyžiadaných súdnych spisov a posúdenia právneho stavu dospel ústavný súd k záveru, že ústavná sťažnosť je dôvodná, pretože postupom najvyššieho súdu práve z dôvodu prílišného formalizmu pri interpretácii právneho predpisu došlo k namietanému porušeniu sťažovateľom označeného základného práva.

21. Podstatu predloženej sťažnosti a aj konania pred všeobecnými súdmi tvorí otázka interpretácie ustanovenia § 16 zákona o sociálnom zabezpečení na konkrétny prípad sťažovateľa, predovšetkým právne posúdenie, či zamestnanie sťažovateľa bolo „*vykonávané v obchodnej spoločnosti, ktorá vznikla zo štátneho podniku*“. Ústavný súd zdôrazňuje, že postup najvyššieho súdu pri výklade označeného ustanovenia bol striktné formálny.

22. Za vznik spoločnosti zo štátneho podniku nemožno považovať len postup splynutia, zlúčenia alebo rozdelenia v intenciách ustanovenia § 69a zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov, tak ako to naznačuje výklad najvyššieho súdu. V čase rozhodovania S. o nároku sťažovateľa bol pojem prevod podniku legálne definovaný v zákone č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákonník práce“). Podľa ustanovenia § 28 ods. 2 Zákonníka práce prevodom sa rozumie prevod hospodárskej jednotky, ktorá si zachováva svoju totožnosť ako organizované zoskupenie zdrojov (hmotné zložky, nehmotné zložky a osobné zložky), ktorého cieľom je vykonávanie hospodárskej činnosti bez ohľadu na to, či je táto činnosť hlavná alebo doplnková.

23. Účelom osobitného legálneho vymedzenia prevodu v Zákonníku práce je určenie vecného rozsahu zachovania nárokov zamestnancov z pracovnoprávných vzťahov pri prevode podniku. Sociálny účel citovaného ustanovenia Zákonníka práce je totožný s účelom posudzovaného ustanovenia zákona o sociálnom zabezpečení, a preto pri interpretácii sporného ustanovenia treba naň prihliadať.

24. Súčasne vymedzenie obsahu pojmu prevod podniku podľa § 28 ods. 2 Zákonníka práce významne dotvára aj rozhodovacia činnosť Súdneho dvora Európskych spoločenstiev, ktorá sa prikláňa k extenzívnemu výkladu. Judikatúra Súdneho dvora Európskych spoločenstiev jednoznačne stanovila, že k prevodu podniku pre účely zachovania nárokov zamestnancov pôjde aj vtedy, ak nedôjde k prevodu vlastníctva, ale len k prenájmu (rozsudok Európskeho súdneho dvora vo veci C – 19/1983 „Knud Wendelboe“, rovnako aj vo veci C – 287/86 „Ny Mole Kro“). Súdny dvor Európskych spoločenstiev taktiež konštatoval, že samotný fakt, že medzi prevádzajúcim a nadobúdateľom absentuje zmluvný vzťah nemá rozhodujúci význam pri určení, či ide, alebo nejde o prevod podniku (rozsudok Európskeho súdneho dvora v spojených veciach C – 173/96 Hidalgo a C - 247/96 Zieman, rovnako vo veci C – 340/2001 Sodexho podobne vo veci C – 175/99 Mayer).

25. Z vyžiadaného spisu ústavný súd zistil, že najvyšší súd sa námietkou sťažovateľa, že je prípustný aj taký výklad, že jeho zamestnávateľ vznikol zo štátneho podniku, riadne nezaoberal, čoho dôsledkom bol nedostatočne zistený skutkový stav, na ktorom najvyšší súd postavil svoj právny záver.

26. Napokon ústavný súd k výkladu § 16 zákona o sociálnom zabezpečení dopĺňa, že prioritným kritériom na posúdenie nároku sťažovateľa a zaradenie ním vykonávaného zamestnania do zvýhodnenej kategórie pre určenie výšky starobného dôchodku má byť predovšetkým druh vykonávanej práce, ďalšie kritérium – vykonávanie tejto práce pre zamestnávateľa, ktorý spĺňa určité zákonom dané podmienky, je nutné posudzovať iba sekundárne v intenciách načrtnutého extenzívneho výkladu právnej normy a v súlade s jej sociálnym účelom.

27. Ústavný súd uzatvára, že najvyšší súd pre prvotne nedostatočne zistený skutkový stav a formálnu interpretáciu právneho predpisu, ktorá vybočuje z ústavných medzí a opomína skutočný účel relevantnej právnej normy, zasiahol do základných práv sťažovateľa.

28. Ústavný súd vo svojej judikatúre uviedol, že ustanovenie čl. 12 ods. 2 ústavy má všeobecný, deklaratívny charakter, a nie charakter základného ľudského práva a slobody. Jeho použitia sa možno dovoľávať len v spojitosti s ochranou konkrétnych základných práv a slobôd v ústave (I. ÚS 17/99). V danom prípade právo na ochranu pred diskrimináciou garantované čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy bolo porušené v spojitosti so základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

29. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

30. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší. Podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.

31. Vzhľadom na to, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na ochranu pred diskrimináciou podľa čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy v spojitosti so základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavný súd zrušil rozsudok najvyššieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie (bod 2 výroku nálezu).

32. Keďže ústavný súd rozhodol o tom, že bolo porušené označené základné právo sťažovateľa, zaoberal sa aj jeho žiadosťou o priznanie finančného zadosťučinenia. Sťažovateľ žiadal, aby mu ústavný súd priznal finančné zadosťučinenie v sume 6 000 €. V nadväznosti na zrušenie rozsudku najvyššieho súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie považoval ústavný súd poskytnutie ochrany porušenia základných práv týmto spôsobom za dostatočné a sťažovateľovi finančné zadosťučinenie nepriznal.

33. Napokon ústavný súd rozhodol o náhrade trov konania úspešného sťažovateľa (bod 3 výroku nálezu). S poukazom na § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde a § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, ústavný súd priznal sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia v sume 368,55 € (3 úkony právnej pomoci v roku 2009 po 115,90 €, t. j. prevzatie a príprava zastúpenia, spísanie ústavnej sťažnosti, vyjadrenie právneho zástupcu z 24. septembra 2009 a 3 x paušálna náhrada hotových výdavkov po 6,95 €). Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je najvyšší súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku).

34. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. decembra 2010